

Súd: Okresný súd Bratislava III
Spisová značka: 1T/7/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1315010022
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. David Lindtner
ECLI: ECLI:SK:OSBA3:2015:1315010022.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava III v Bratislave pred samosudcom JUDr. Davidom Lindtnerom, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 05.05.2015 takto

r o z h o d o l :

rozhodol:
obžalovaný:

R. H., W.. XX.XX.XXXX U. Y., M. F. T., E.. Q. Č.. XX/XX, A. E. U. L. M., na L.,

je vinný, že

skutkovo v zmysle obžaloby OP BA III zo dňa 09.01.2015 sp. zn. 1Pv 577/13 obvinený R. H. dňa 17.06.2013 v čase o cca 11.00 hod. v Bratislave, na Limbovej ulici pred vchodom do budovy Nemocnice akademika L. Dérera /infekčné oddelenie/ cúval s nákladným motorovým vozidlom zn. IU. XXCXX, X.: M.-XXXEZ v smere od auto brány ku vchodu do nemocnice, pričom si nezabezpečil cúvanie pomocou spôsobilej a náležite poučenej osoby a na úrovni vchodu do nemocnice narazil do chodca I. Z., idúceho po chodníku v rovnakom smere ako cúvajúce vozidlo, ktorého následne vozidlo prešlo ľavým predným kolesom po celej dĺžke tela poškodeného. Pri nehode utrpel poškodený I. Z. zranenia - početné drvivé poranenia hlavy - trieštivé zlomeniny kostí a lebky a tváre, trhliny tvrdých a mäkkých blán mozgu, difúzne pomliaždeniny mozgu, zakrvácanie do komôr mozgu, opuch mozgu, početné poranenia trupu a končatín v dôsledku ktorých, došlo k poruchám činnosti životne dôležitých regulačných a riadiacich centier mozgu pre dýchanie a činnosť srdca, ktorých zlyhaním došlo bezprostredne po dopravnej nehode k smrti poškodeného I. Z..

Obvinený R. H. svojím konaním porušil dôležitú povinnosť, ktorú mu ukladá zákon č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a to porušením ustanovenia § 22 ods. 2 a ods. 3 citovaného zákona /neohroziť pri cúvaní ostatných účastníkov cestnej premávky a povinnosť pri nedostatočnom rozhlade zaistiť bezpečné cúvanie pomocou spôsobilej a náležite poučenej osoby/,

teda

inému z nedbanlivosti spôsobil smrť, porušením dôležitej povinnosti uloženej mu podľa zákona,

čím spáchal

prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona

za to sa
odsudzuje:

Podľa § 149 ods. 2 Tr. zák. § 36 písm. j), písm. l) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., k trestu odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák., § 50 ods. 1 Tr. zák., súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienične odkladá na skúšobnú dobu v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona súd ukladá obžalovanému trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu na dobu 2 (dva) roky

o d ô v o d n e n i e :

Súd na hlavnom pojednávaní po oznámení prejednávanej veci, po rozhodnutí súdu o nepripustení poškodeného s nárokom na náhradu škody na hlavné pojednávanie v zmysle § 256 ods. 3 Tr. por. a po vyhlásení obžalovaného R. H. v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por. o tom, že je vinný, postupoval súd ďalej podľa § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g), h) Tr. por. a otázkami zisťoval, či obžalovaný rozumie, z čoho je obžalovaný [§ 333 ods. 3 písm. c)], či bol poučený o svojich právach [§ 333 ods. 3 písm. d)], či rozumie právnej kvalifikácii skutku [§ 333 ods. 3 písm. f)], či vie, aká je trestná sadzba za tento trestný čin [§ 333 ods. 3 písm. g)], a či sa dobrovoľne, z vlastnej vôle priznáva k spáchaniu žalovaného trestného činu [§ 333 ods. 3 písm. h)]. Následne obžalovaný odpovedal na všetky uvedené otázky "áno", a preto samosudca po pozitívnom vyjadrení prokurátorky k vyhláseniu uznesením rozhodol o prijatí vyhlásenia obžalovaného, že je vinný a zároveň rozhodol o tom, že dokazovanie v rozsahu priznania skutku obžalovaným nevykonaná, a vykoná len dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie o výroku o treste.

Ku skutku:

Súd na hlavom pojednávaní /po preskúmaní obžaloby a kompletného vyšetrovacieho spisu v zmysle § 241 Tr. por./ dospel k rovnakým skutkovým záverom ako obžaloba, teda že skutok, ktorý je obžalovanému kladený za vinu sa stal tak, ako je uvedené v skutkovej vete výrokovej časti rozsudku a že sa ho dopustil obžalovaný R. H.. Z vykonaných dôkazov bolo bez akýchkoľvek dôvodných pochybností preukázané, že obžalovaný ako vodič motorového vozidla pri cúvaní ohrozil poškodeného - chodca ako účastníka cestnej premávky tým, že napriek nedostatočnému rozhľadu nezaistil bezpečné cúvanie pomocou spôsobilej a náležite poučenej osoby, teda jazdu neprispôsobil okolnostiam, ktoré mohol a súčasne bol povinný predvídať a na chodca vôbec nereagoval, pričom v dôsledku nárazu motorového vozidla do chodca došlo k jeho úmrtiu.

Ku právnej kvalifikácii:

Súd sa v plnom rozsahu stotožnil s právnou kvalifikáciou skutku ako prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2, písm. a) Tr. zák. tak v jeho základnej ako aj kvalifikovanej skutkovej podstate tak, ako ho kvalifikovala obžaloba.

Z vykonaného dokazovania je nepochybné, že vedomá nedbanlivosť obžalovaného spočívajúca vo vedení motorového vozidla spôsobom ohrozujúcim účastníkov cestnej premávky a nezaistením bezpečného cúvania pomocou spôsobilej a náležite poučenej osoby, teda nezachovaním povinnej miery opatrnosti, vyplývajúcej zo zákonných ustanovení § 22 ods. 2, ods. 3 zák. č. 8/2009 o cestnej premávke, a súčasne neprispôbením jazdy okolnostiam, ktoré mohol a súčasne bol povinný predvídať a teda bez zachovania individuálnej miery opatrnosti /jeho nedbanie na zvýšenú opatrnosť voči potenciálnym chodcom v mieste vchodu do zdravotníckeho zariadenia, kde je možné, a vodič je súčasne povinný, zvýšený pohyb chodcov za každej situácie predpokladať/, bola v priamej príčinnej súvislosti so vznikom dopravnej nehody a jej trestnoprávne relevantným následkom, ktorým bolo spôsobenie smrti účastníka dopravnej nehody.

Súčasne súd zhodne s obžalobou v konaní obžalovaného vzhliadol okrem existencie všetkých obligatórnych pojmových znakov základnej skutkovej podstaty prečinu usmrtenia podľa § 149 Tr. zák. aj kvalifikačný znak závažnejšieho spôsobu konania v zmysle § 138 písm. h) Tr. zák., nakoľko obžalovaný vyššie uvedeným konaním porušil dôležitú povinnosť, ktorá mu ako účastníkovi cestnej premávky vyplývala zo zákona č. 8/2009 o cestnej premávke. Súd pri konštatovaní záveru o porušení dôležitej povinnosti uloženej podľa zákona vychádzal z charakteru porušenia povinnosti, ktoré je nutné za týchto okolností považovať za také porušenie, ktoré obvykle máva za následok dopravné nehody často s hraničnými následkami tak, ako tomu bolo v tomto prípade.

Ku náhrade škody:

Poškodení si v rámci prípravného konania riadne a včas uplatnili nárok na náhradu škody, súd však vykonaným dokazovaním zistil, že obžalovaný sa skutku dopustil v čase, kedy plnil pracovné úlohy ako zamestnanec spoločnosti L. s.r.o. V zmysle ustálenej judikatúry /primerane R 29/69-II, R 14/62, R 11/75/, s poukazom na ustanovenie § 420 ods. 2 Obč. zák., nárok na náhradu škody, spôsobenej pracovníkom tretej osobe alebo organizácii zavineným porušením povinností pri plnení pracovných úloh /v tomto prípade došlo zo strany obžalovaného k zavinenému porušeniu zákonných ustanovení § 22 ods. 2, ods. 3 zákona č. 8/2009 o cestnej premávke/ alebo v priamej súvislosti s ním, si mohla nárok na náhradu škody v adhéznom konaní voči obžalovanému uplatniť iba spol. L. s.r.o., s ktorou bol obžalovaný v čase spáchania skutku v pracovnom - právnom pomere. Poškodenej tretej osobe / poškodený C. Z./, nárok na náhradu škody voči takémuto obžalovanému - zamestnancovi plniaceho v čase dopravnej nehody pracovné úlohy, neprináleží, pričom poškodený môže svoje nároky uplatňovať iba voči pošk. spol. L., s.r.o., kde bol obžalovaný v rozhodnom čase zamestnaný. Súd v danom prípade preto nemohol poškodeného pripustiť do trestného konania s právom uplatniť nárok na náhradu škody voči obžalovanému a preto v zmysle § 256 ods. 3 Tr. por. rozhodol, že poškodeného s jeho nárokom na náhradu škody na hlavné pojednávanie neprípúšťa.

Ku druhu a výške trestu:

K osobe obžalovaného súd na hlavnom pojednávaní oboznámil odpis z registra trestov, z ktorého vyplýva, že obžalovaný bol doposiaľ jedenkrát súdne trestaný v roku 1985 peňažným trestom, pričom sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený. V evidenčnej karte vodiča má obžalovaný odo dňa udelenia vodičského oprávnenia dňa 03.07.1975 tri záznamy pre nezávažné porušenia zákona o premávke na pozemných komunikáciách, po predmetnej dopravnej nehode bol dňa 23.04.2014 jedenkrát postihnutý pre priestupok na úseku dopravy /prekročenie prípustnej hmotnosti vozidla/, obžalovaného teda možno hodnotiť ako mimoriadne a neobvykle vzorného vodiča. Z potvrdenia ÚPSV a R Piešťany súd zistil, že obžalovaný je vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie odo dňa 16.02.2015 /podľa vlastného vyjadrenia bol obžalovaný prepustený zo zamestnania z dôvodu zadržania vodičského oprávnenia/. Z potvrdenia OR PZ Trnava zo dňa 23.02.2015 vyplynulo, že obžalovaný dňa 23.02.2015 po tom, ako mu bol trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 1T 7/2015 uložený okrem iného aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu, odovzdal na Okresnom dopravnom inšpektoráte v Piešťanoch vodičský preukaz.

Súd pri úvahe o druhu a výške trestu pri rešpektovaní zásad ukladania trestov tak, ako to má na mysli ustanovenie § 34 Tr. zákona, prihliadol u obžalovaného na spôsob spáchania činu nedbanlivostným usmrtením, jeho hraničný následok, vedomé nedbanlivostné zavinenie a jeho mieru, neexistenciu priťažujúcich okolností a prítomnosť dvoch poľahčujúcich okolností vzhľadom na to, že obžalovaný viedol pred spáchaním trestného činu riadny život a ku skutku sa priznal a svoje konanie oľutoval /ľútosť obžalovaného súd vyhodnotil ako úprimnú, vychádzajúc aj z prejavu v záverečnej reči obžalovaného, kde svoju ľútosť na hlavnom pojednávaní prítomnému poškodenému aj osobne vyjadril/. Súd tiež prihliadol na osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosti jeho nápravy.

Súd sa pri uložení trestu /tak ako už opakovane v desiatkach iných svojich predchádzajúcich rozhodnutiach pri ukladaní trestu bezúhonným páchatelom nedbanlivostných trestných činov na úseku dopravy za skutkovo a právne v podstate zhodných okolností ako v tomto prípade, v ktorých odvolania prokuratúry čo do výroku o treste boli bez výnimky Krajským súdom Bratislava zamietnuté, možno ich preto už považovať za ustálenú súdnu prax/ nemohol stotožniť s návrhom prokuratúry na uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody pre jeho rozpor s vnútorným presvedčením súdu,

nakoľko takýto trest považoval za neprimerane prísny s poukazom na okolnosti prípadu ako aj osobu obžalovaného /bezúhonnosť vo všetkých sférach spoločenského života, donedávna riadne pracujúci otec dvoch plnoletých detí, čo z obžalovaného robí príkladného a spoločensky prospešného občana/ a to tak vo vzťahu k jeho výchovnému účinku na obžalovaného ako aj jeho významu pre spoločnosť, ktorej záujmom nie je represívnymi trestami postihovať bezúhonných páchatel'ov nedbanlivostných trestných činov na úseku dopravy za tých okolností, akých tomu bolo v tomto konkrétnom prípade, ktorí svojim správaním ako účastníci cestnej premávky neohrozujú bezpečnosť na cestách arogantným a nezodpovedným správaním. V tejto súvislosti súd dodáva, že potenciálnym páchatel'om prečinov tohto charakteru je každý vodič, ktorého nesprávna reakcia na vzniknutú dopravnú situáciu môže viesť ku smrteľnému následku. Preto nie je pri rozhodovaní o druhu a výške trestu možné pri prečinoch na úseku dopravy s hraničným následkom a priori, a bez dôsledného zváženia všetkých relevantných okolností konkrétneho prípadu, ukladať nepodmienečné tresty odňatia slobody tak, ako to zrejme prokuratúra požaduje. Pri rešpektovaní návrhu prokuratúry na uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody by súd narazil okrem rozporu s vlastným vedomím a svedomím súčasne na rozpor so zákonnou úpravou upravujúcou účel, ktorý sa má trestom dosiahnuť, ktorým nie je „pomsta“ za spáchaný trestný čin /tento stredoveký princíp trestania naša spoločnosť už dávno opustila/, ktorou by v tomto konkrétnom prípade uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody nepochybne bolo, ale najmä ochrana spoločnosti a morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Súd má za to, že výkon nepodmienečného trestu odňatia slobody by mal na obžalovaného ako bezúhonnú osobu a vzorného občana nepochybne extrémne negatívny dopad a nevedol by nijakým spôsobom k jeho náprave v tom smere, že by sa v budúcnosti pri akejkoľvek opatrnosti potenciálne už nedbanlivostného trestného činu na úseku dopravy nedopustil. U obžalovaného sa v danom prípade jednálo o exces z riadneho spôsobu života, navyše v nedbanlivostnej forme, pričom v tejto súvislosti je dôležité si uvedomiť, že zavinené nedbanlivostné spôsobenie dopravnej nehody nemožno u nikoho ani pri maximalizácii snahy o komplexné dodržiavanie dopravných predpisov vylúčiť. Podľa názoru súdu je aj tak bez ohľadu na to, aký trest by v danom prípade súd uložil, z ľudského hľadiska najvyšším trestom pre každého duševne zdravého obžalovaného samotná skutočnosť, že svojou nedbanlivosťou zavinil smrť človeka. Vzhľadom na zistené pomery obžalovaného, teda okolnosti, ktoré ho charakterizujú ako objekt trestu, a tiež možnosti jeho nápravy /v prípade obžalovaného ako príkladného občana nie je v súčasnosti čo napravovať/ má súd za to, že v danom prípade by tento trest obžalovaným vzhľadom na jeho predchádzajúcu bezúhonnosť ako aj bezúhonnosť po spáchaní skutku bol nepochybne vnímaný citeľnejšie ako u tých páchatel'ov, u ktorých porušovanie dopravných predpisov so závažnými trestnoprávnymi následkami nie je neobvyklé a výnimočné.

Súd by nepovažoval za účelné ani uložiť obžalovanému trest odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu, nakoľko pôsobenie hrozby možného výkonu trestu odňatia slobody je dôvodné tam, kde je sa možno bez pôsobenia obmedzenia spočívajúceho v povinnosti viesť po odsúdení riadny život dôvodne obávať potenciálnej recidívy, čo u bezúhonného páchatel'a nedbanlivostného trestného činu možno vo veľkej miere vylúčiť. Súd má za to, že pre nápravu obžalovaného by postačovalo uloženie prísneho peňažného trestu, avšak vzhľadom na jeho súčasné osobné a majetkové pomery /v súčasnosti je vedený na úrade práce ako uchádzač o zamestnanie z dôvodu straty zamestnania/ súd nemal za dostatočne preukázané, že by obžalovaný bol schopný peňažný trest zaplatiť, a preto takýto druh trestu obžalovanému neuložil.

Z uvedených dôvodov preto súd dospel k záveru, že pre nápravu obžalovaného a najmä jeho uvedomenia si závažnosti dôsledkov svojho nedbanlivostného konania v rámci tak individuálnej prevencie ako aj z hľadiska výchovného pôsobenia trestu na ostatných členov spoločnosti, bude u obžalovaného postačovať uloženie okolnostiam a osobe obžalovaného primeraného podmieneného trestu odňatia slobody. Keďže mal súd za nepochybne preukázané, že k dopravnej nehode a jej následkom došlo v príčinnej súvislosti so zavineným porušením dopravných predpisov obžalovaným pri vedení motorového vozidla, uložil mu popri podmienenom treste odňatia slobody aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu. Pri určení dĺžky trvania trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu súd prihliadol k okolnostiam prípadu, najmä závažnosti spôsobeného následku a na druhej strane ku skutočnosti, že obžalovaný, keďže šoféroval až do dňa 23.02.2015, kedy odovzdal na Okresnom dopravnom inšpektoráte vodičský preukaz, nakoľko mu bezprostredne po dopravnej nehode nebolo zadržané vodičské oprávnenie, odo dňa dopravnej nehody, teda takmer dva roky nebol účastníkom žiadnej dopravnej nehody a nedopustil sa ani žiadneho závažnejšieho priestupku na úseku dopravy.

Z hore uvedených dôvodov preto súd obžalovanému uložil trest odňatia slobody v trvaní 2 roky s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 2 roky a súčasne trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu na dobu 2 roky.

Podľa názoru súdu tresty, ktoré boli obžalovanému uložené sú dostatočné, adekvátne a spravodlivé a splnia svoj účel tak, ako to má na mysli ustanovenie § 34 ods. 1, ods. 4 Tr. zákona.

Poučenie:

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho vyhlásenia prostredníctvom Okresného súdu Bratislava III na Krajský súd v Bratislave.